

Chương 5

Không Thể Nhường Nhịn

“Gà thì phải rán khô, đừng cho quá nhiều dầu, đúng, lần trước các anh mang tới một con..., mấy người nước ngoài ăn không quen. Dưa chuột thì phải gọt sạch vỏ rồi cắt theo chiều dọc, trộn với một chút muối là được, nhớ, nhất định không được cho dầu. Đúng, chỉ đơn giản vậy thôi... Cái gì cơ? Không phải cho người ăn sao? Ha ha, chắc chắn bọn họ không phải người bình thường...” Trương Đình cố kìm nén cơn buồn nôn, nói chuyện dông dài với nhân viên giao hàng trong điện thoại, vừa dập máy thì cô ấy cũng bắt đầu nôn khan.

Tôi cười, nói: “Sau này cậu không làm ở đây nữa thì có thể mở một quán ăn với các món ăn từ khắp nơi trên thế giới, chuyên phục vụ những người đến từ mấy nơi khi họ còn gáy, đảm bảo sẽ làm ăn phát đạt.”

Trương Đình thở hỏn hển, nói: “Cậu lại trêu tớ rồi! Có đánh chết tớ cũng không làm. Hầu hạ mấy tên này là tớ đã chịu đủ rồi.”

Tiểu Đường ở bộ phận Thiết bị gọi điện thoại tới, nói lần trước chúng tôi nhờ bọn họ làm một cái giá, bây giờ đã xong rồi, lúc nào cũng có thể bảo người đến lấy. Cuối cùng, cậu ta còn cười với vẻ xấu xa, nói: “Tú Nghiên, tại sao lâu rồi chị không qua ăn cơm? Có phải là có chuyện gì giấu giếm mọi người không? Chị định chạy trốn sao?”

Tôi cười, mắng: “Trốn cái con quỷ nhà cậu. Vì dạo này tôi đang bận thôi.”

“Vây trưa nay qua đây ăn cơm đi! Lâu rồi không gặp chị, mọi người đều nhớ chị lắm đấy.”

“Hôm nay bên tôi có tổ chức liên hoan nên không thể qua bên đó được. Ngày mai đi, ngày mai tôi nhất định sẽ qua.”

Tôi gọi một phần cá tuyết, còn gọi thêm mấy miếng súp lơ xanh, vừa ngon mắt lại vừa ngon miệng.

Trương Đình tự biết thân biết phận nên chỉ chọn một chút hoa quả và bánh mì khô để ăn.

Nghĩ đến hồi cô ấy còn chưa mang bầu, mỗi lần cùng tôi tới dự các bữa tiệc là lại ăn như rỗng như hồ, không phải tự mình chứng kiến thì tôi không thể tin được khi mang bầu lại đáng sợ đến vậy.

“Thực sự không thể động vào đồ ăn có nhiều dầu mỡ sao?” Tôi cẩn thận hỏi, chỉ sợ cô ấy nghe thấy từ “dầu mỡ” là lại buồn nôn.

Cô ấy lắc đầu lười nhác nói: “Hôm qua ông xã tớ hấp cách thủy một con gà, còn ăn trước mặt tớ, thế có khác nào chọc tức tớ! Sau đó tớ bắt anh ấy ngồi xôm ăn ở trong góc nhà, còn nhắc anh ấy không được phép nói dù chỉ một tiếng, nếu không tớ thực sự sẽ suy sụp mất.”

“Cậu hành hạ anh ấy như thế mà không sợ có ngày anh ấy sẽ “làm phản” sao? Nô lệ còn có ngày đứng lên khởi nghĩa cơ mà!”

“Hừ, tớ lại muốn thấy anh ấy làm phản, chỉ sợ anh ấy không có cái gan đó thôi.”

Tôi cười, nói: “Cậu có thể tìm được một ông chồng biết nghe lời lại dễ bắt nạt như thế cũng là phúc phận của cậu rồi.”

Trương Đình bất giác cười nhạt. “Tìm chồng cũng đâu phải đơn giản, chỉ cần cậu bằng lòng thì những người như chồng tớ có cả tá. Cái khó là tìm được một người có thể thỏa mãn mọi yêu cầu của cậu.”

Trương Đình được biết đến là một người lãnh đạm nhưng thực ra cô ấy lại là người “trong suốt¹”, từ trước đến giờ cô ấy không bao giờ đùa giỡn với lòng mình, có sao thì nói vậy, tôi thà làm bạn với những người như cô ấy còn hơn làm bạn với những người thâm sâu khó lường, nghĩ một đằng nhưng nói một nẻo, cho nên thỉnh thoảng cô ấy nói những lời khó nghe, tôi cũng chẳng bận tâm.

Nghe cô ấy nói như vậy, tôi ngẩn người, bỗng cảm thấy hoài nghi, nếu sau này phải cưới một người không như mong muốn thì chẳng phải đã uổng phí công sức đợi chờ bao năm rồi sao? Nếu thế thì đúng là khóc không ra nước mắt.

Nhưng nói thật lòng, ngay cả bản thân tôi cũng không biết mình đang đợi ai. Người có tiền? Không phải. Đẹp trai? Cũng không phải.

“Rốt cuộc cậu muốn tìm người như thế nào?” Vô số người hoặc vì tò mò, hoặc vì sốt ruột, hoặc vì phần uất, hoặc vì không thể nhẫn nại được nữa nên đã hỏi tôi câu đó.

Tôi chẳng đáp lời, chỉ phủ định, sau đó thậm chí còn có những người nhiệt tình tìm hàng tá “câu trả lời” giúp tôi. Nhưng sau khi tiếp xúc với những “câu trả lời” đó, tôi luôn cảm thấy chỗ này không đúng, chỗ kia không ổn.

Tôi chỉ thở dài, không nói.

Ăn cơm xong, tôi cảm thấy có chút mệt mỏi, liền mở những bản nhạc du dương để nghe cho thần kinh bớt căng thẳng.

Khi bóng dáng Từ Nam xuất hiện ngoài hành lang, tôi và Trương Đình cùng chau mày. Anh ta đang nói chuyện với một kỹ sư người Ấn Độ. Từ Nam được gọi là Mr Trouble vì anh ta không ngừng tạo ra hoặc phản ánh về những phiền phức mà không đưa ra được bất cứ phương án giải quyết nào.

Quả nhiên, anh ta đi thẳng đến trước mặt Trương Đình, vừa mở miệng đã lại than phiền.

“Như thế này là không được! Người Ấn Độ đó không ăn thịt lợn, vậy mà trong cơm rang của anh ta lại có xúc xích.”

Trương Đình lạnh lùng gọi điện cho nhà ăn, nói chuyện một hồi, bên phía nhà ăn liền xin lỗi, nói bọn họ thực sự đã sơ suất.

“Đổi một suất khác nhé!” Trương Đình nói. “Mười phút sau thì mang lên cho họ.”

Từ Nam lại nhếch mép cười. “Anh ta vô tình không nhìn thấy, đã ăn hết rồi.”

Sau khi ngạc nhiên, đôi mắt phượng của Trương Đình liền liếc anh ta một cái. “Vậy anh còn muốn gì?”

“Không phải, vấn đề quan trọng là ngoài một thứ anh ta chẳng ăn cái gì cả, như thế thì phải làm sao?” Từ Nam dùng tay ra hiệu một hồi chúng tôi liền hiểu ra anh ta đang nói đến ai, tên của người Ấn Độ rất khó phát âm.

“Chẳng phải anh ta nói có thể ăn thịt gà à?”

“Đúng, anh ta có thể ăn thịt gà, nhưng điều đó không có nghĩa là anh ta muốn ăn.”

Từ Nam ngừng lại một lát rồi giải thích thêm: “Anh ta nói muốn ăn đồ ăn Ấn Độ.”

Cuối cùng Trương Đình không nhẫn nhịn được nữa, hét lên: “Vậy anh ta đã chết đói chưa?”

Từ Nam bị khí thế của Trương Đình làm cho kinh sợ liền ấp úng: “Cũng chưa đến mức ấy.”

“Nếu chưa chết thì đừng đến làm phiền tôi”, Trương Đình cau hàng lông mày thanh tú, hẳn là đã tức giận đến cực điểm.

Tôi vội vàng đi tới khuyên giải: “Đừng tức giận, đừng tức giận! Cần thận ảnh hưởng đến em bé!” Rồi quay sang nói với Từ Nam: “Thế này đi, hôm nay

tan làm anh hãy đưa bọn họ đến nhà hàng Tiêu Diệp, ở đó có món chapati của Ấn Độ. Trong thành phố, tôi chỉ biết duy nhất nhà hàng này có đồ ăn Ấn Độ thôi.”

Cuối cùng Từ Nam cũng ngượng ngập rời đi.

Ngày hôm đó sau khi tan làm, tôi đến tòa nhà Đông Phương ở bên cạnh nhà hàng Tiêu Diệp. Tôi đã hẹn gặp Châu Linh, người cùng làm ở công ty cũ tại đó.

Ở trước cổng tòa nhà có rất đông người tụ tập, Châu Linh cũng ở trong số đó, dáng người gầy yếu của chị ấy trông vô cùng mong manh.

Tôi chạy tới, đứng bên cạnh vổ vai chị ấy. Châu Linh lập tức hét lên kinh ngạc xen lẫn vui mừng.

“Đợi lâu lắm rồi phải không? Em lại bị tắc đường.”

“Không sao đâu, chị mới đợi mười phút thôi.” Chị ấy thản nhiên nói.

Tôi luôn rất thích khí chất thoát tục toát ra từ người chị ấy, bất luận gặp phải chuyện gì, chị ấy cũng bình thản như vậy, dường như tất cả đều nằm trong lòng bàn tay.

Tôi là người nóng nảy, hễ có chuyện gì không giải quyết được là lại nổi nóng. Trước đây chúng tôi cùng làm việc ở một công ty, bàn làm việc lại kề sát nhau nên dần trở nên thân thiết. Tôi thực sự rất thích dáng vẻ khoan thai, nhã nhặn, trầm tĩnh của chị ấy, gặp chuyện gì cũng tìm chị ấy nhờ giúp đỡ. Nghe chị ấy phân giải thì cho dù không giải quyết được vấn đề thực tế, nhưng vẫn có thể làm yên lòng một tâm hồn xóc nổi.

Chị ấy vĩnh viễn giống một dòng nước trong xanh, yên bình chảy qua năm tháng, cho dù có cô đơn thì cũng vẫn xinh đẹp, tao nhã.

Chị ấy rời khỏi công ty đó còn sớm hơn tôi nhưng chúng tôi vẫn giữ liên lạc, những lúc rỗi rãi vẫn thường rủ nhau đi uống trà, nói chuyện phiếm, dùng ngôn ngữ hiện đại để nói thì chúng tôi chính là bạn chí cốt.

Châu Linh chơi dương cầm rất hay, còn am hiểu về trà đạo, thực sự là một cô gái xinh đẹp, hiền thực, thông minh. Đáng tiếc, những cô gái quá xuất sắc thì nhất định sẽ cô đơn, trải qua mấy mối tình nhưng đều đổ vỡ, chị ấy có chút nản lòng, đến hôm nay thì khăng khăng muốn sang Nhật Bản du học, mặc dù chị ấy còn lớn hơn tôi hai tuổi.

Hai ngày trước, Châu Linh nói với tôi rằng chị ấy đã chuẩn bị tương đối rồi, muốn hẹn tôi ra ngoài gặp mặt chia tay.

Hai chúng tôi, tay nắm tay đi vào thang máy, lên tầng thượng uống trà.

“Tú Nghiên, khi chị đứng dưới công chờ em, em đoán xem chị đã nhìn thấy ai?” Giọng nói của chị ấy rất êm tai.

Tôi mỉm cười, nói: “Phạm vi lớn thế này làm sao em đoán được!” Trong lòng tôi lại có chút tò mò.

Chị ấy khẽ liếc tôi một cái rồi mới nói: “Ông sếp trước đây của em, Vệ Lê Quân.”

Tôi vẫn nở nụ cười không để lộ cảm xúc như trước, hỏi: “Ồ, trùng hợp vậy sao?”

“Không ngờ đã mấy năm rồi mà anh ta vẫn nhận ra chị, còn gọi chị nữa.”

“Chị xuất chúng như thế này, dù người ta chỉ nhìn qua thì cũng không thể quên được.”

Châu Linh nở nụ cười xinh đẹp, nói: “Em đừng đùa chị nữa!”, rồi lập tức dừng chủ đề này ở đây.

Tôi luôn cho rằng chị ấy là người biết rõ nhất chuyện giữa tôi và Vệ Lê Quân.

Đó là một buổi chiều trời âm u, tôi mới từ phòng rửa mặt đi ra, vẻ mặt sa sút, cặp mắt sưng đỏ thì bỗng gặp chị ấy. Chị ấy kinh ngạc nhìn tôi, trong mắt bỗng lộ vẻ hiểu rõ mọi điều.

Chỉ có điều từ trước đến giờ chị ấy chưa từng hỏi, cũng chưa từng nhắc đến, vì tôi không tự nguyện nói ra.

Dù quan hệ giữa chúng tôi rất tốt nhưng tôi vẫn không muốn nói, dẫu sao chúng tôi đã từng làm cùng một công ty. Tôi chỉ muốn chôn vùi niềm đau ấy ở một nơi thật sâu trong lòng, đợi cho đến khi nó chết đi.

Vì thái độ tôn trọng đó mà tôi càng thêm kính trọng chị ấy.

Vừa thưởng thức trà, Châu Linh vừa giở tài liệu ra giải thích cặn kẽ cho tôi, cái nào cần có khi xin học, cái nào cần đệ trình khi xin phúc thẩm... Còn một vài tài liệu linh tinh khác, chẳng hạn như điều kiện bình thường của trường học, học phí dự kiến v.v...

Tôi vừa nghe vừa ghi những điều chị ấy nói.

Châu Linh nhìn tôi chăm chú, bỗng dừng lại, hỏi: “Em thực sự cũng muốn đi ư?”

Tôi dùng ánh mắt “điều đó là đương nhiên” để nhìn chị ấy. “Có thể đi ra ngoài học hỏi cũng không uổng phí cuộc đời này.”

Mặc dù trong lòng tôi biết rõ rằng chuyện ra nước ngoài này cần phải thuyết phục được bố mẹ, điều đó thực sự sẽ rất khó khăn, nhất là tôi bây giờ đang ở độ tuổi “lúng túng” như thế này.

Châu Linh khẽ thở dài, nhẹ nhàng nắm tay tôi, nói: “Nếu có thể tìm được một người hợp ý mình thì em hãy kết hôn đi, rốt cuộc phụ nữ vẫn cần một nơi để đi về.”

Tính cách của chị ấy rất đổi âm áp, dịu dàng mà còn vô vọng như thế, vậy thì tôi phải làm sao?

Tôi cười nhăn nhó, hỏi lại: “Vậy còn chị?”

Chị ấy yếu ớt nói: “Chị đương nhiên cũng thế, nếu có thể thì cứ để tự nhiên là tốt nhất. Chỉ là... chỉ là... chị không biết phải làm thế nào mới được.”

Đúng vậy, không biết phải làm thế nào, đơn giản chỉ có mấy chữ vậy thôi nhưng lại đề lộ ra bao nhiêu ai oán, xót xa và vô vọng.

Suy cho cùng, chúng tôi chẳng qua chỉ là những cô gái không chịu khuất phục hiện thực. Trong lòng không phải không hoang mang, nhưng, thực sự không biết làm thế nào, chỉ đơn giản vậy thôi.

Ghi chú:

1. Người “trong suốt” ở đây có ý nói là người bị người khác xem nhẹ, luôn bị coi như không tồn tại.